

man ser Sagen under den Synsvinkel, at Soldaterne er dømt efter en Straffelov, som alle er enige om er forældet og barbarisk, havde der været Anledning for Ministeren til at foranledige, at de blev benaadet eller i alt Fald fik noget af deres Straf eftergivet.

Disse 5 Soldater faar de bedste Vidnesbyrd der, hvor de kommer fra. Jeg kan nævne, at for Nr. 49, Frederiksens, Vedkommende, den Mand, som har faaet den største Straf, nemlig 18 Maaneder, har jeg set en Skrivelse, udfærdiget af Sognepræsten i Kondrup, hvor han hører hjemme, gaaende ud paa, at der aldrig har været Anledning til Klage over Frederiksen i hans civile Liv, og paa, at man ønsker ham frigivet, og denne Erklæring er, foruden af Sognefogeden, underskrevet af ca. 70 Beboere i Kondrup. Desværre har jeg ikke denne Anbefalings-skrivelse. Der kom visse skjulte Kræfter i Bevægelse, som foraarsagede, at det blev forbudt at overlevere mig denne Skrivelse. Man takkede mig, fordi jeg saa varmt talte de vedkommendes Sag, fordi jeg havde forsøgt efter bedste Evne at gøre noget for dem, men give mig Papirerne, give mig denne Anbefalingsskrivelse, nej, det turde man ikke, fordi jeg var Socialdemokrat. Det ser uægtelig mærkeligt ud, at man fra Forældrenes Side i Samtaler, i Breve og telefonisk takker mig og alligevel forholder mig at komme i Besiddelse af de Papirer, som skulde tale til de vedkommendes Anbefaling. Jeg ved ikke, hvilke de skjulte Kræfter er, som her har været i Bevægelse, det kan ogsaa være lige-gyldigt i denne Forbindelse.

Jeg kan nævne, at et æret Medlem af dette Ting for kort Tid siden har indgivet en Anmodning om Benaadning, som er underskrevet af samtlige Kammerater, som de vedkommende Soldater har ligget inde sammen med. Og i Eftermiddag har jeg faaet tilstillet en Ansøgning til den højtærede Forsvarsminister, som jeg skal have den Fornøjelse at overbringe ham. Man beder mig gøre ikke alene, hvad der staar i min Magt, men ogsaa forsøge at tale saa varmt for Sagen, at der fra Rigsdagens Side bliver gjort Anstrengelser for, at disse Soldater bliver benaadet. Denne Skrivelse, som gælder en af Soldaterne, Bojesen, fra Snedsted i Thy, er en Bøn fra vedkommende Soldats Fader, hvori han udtaler sig i hjerteskrærende Ord for at faa sin Søn hjem igen. Han skriver bl. a., at da jeg flere Gange har henvendt mig baade til Forsvarsministeren og Rigsdagen for at faa hans Søn, Dragon Nr. 140, Bojesen, be-

naadet, beder han mig overbringe denne Skrivelse til Forsvarsministeren for at faa hans Søn, som for Tiden opholder sig paa Nyborg Straffeanstalt, benaadet, „saaledes at“; skriver han, „min Søn kan komme ud af Fængselet. Lad os faa ham hjem. Nu staar Sommeren for, lad ham faa Lov at komme ud til nyttigt Arbejde i Stedet for at sidde og vansmægte i Fængselet. Han var en god Søn, og mit Hjerter krymper sig ved Tanken om, at han skal ødelægges indenfor Fængselets Mure. Vel har han forset sig, men jeg synes, at hans Straf burde være nok.“ Denne Anmodning, eller hvad man vil kalde den, som jeg har faaet i Dag for at overgive den til den højtærede Minister, er underskrevet af ca. 150 Beboere, alle fra Snedsted, denne lille Landsby. Jeg antager, at det ærede Medlem Hr. Fibiger, hvis Kendskab til denne Egn, saa vidt mig bekendt, er stor, blandt disse Navne vil finde ikke saa ganske faa, som ikke har det mindste med Socialdemokratiet at gøre. Den er underskrevet af saa mange Beboere, at man fristes til at tro, at der overhovedet ikke er nogen, som ikke har underskrevet.

Det skulde glæde mig, om jeg med disse faa Ord kunde bevæge Forsvarsministeren til at skænke denne Sag ikke alene sin Opmærksomhed, men sin Velvillie. Jeg har hørt og tror ogsaa, jeg kan sige, at jeg selv har erfaret, at man aldrig er saa glad ved at erhverve sig Goder som ved at kunne gøre andre godt, og hvis den højtærede Forsvarsminister vil anlægge dette Synspunkt og nu, da vi stunder imod Pinsen, vil gøre disse Soldater og navnlig deres gamle Forældre den store Glæde at lade dem komme ud igen til Friheden, tror jeg, at den højtærede Minister vil føle noget af den Glæde og Lykke, som der er ved at gøre andre godt. Naar han Pinsedag gaar sin Morgentur, ser Foraarssolens skinne paa den nysudsprungne Skov, ser, hvordan alt Liv vaagner efter den lange og trange Vinter, ser, hvordan Folk føler sig glade over, at vi gaar ind i denne herlige Tid, vil han da kunne blive fri for at tænke ved sig selv, at nu sidder disse 5 Soldater og vansmægter efter over et halvt Aars Forløb, ganske vist for en Forseelse, men en Forseelse, som i Forhold til den Straf, de har faaet, er ganske minimal, og en Straf, som de har faaet ikke i Kraft af, at Dommerne har ment, de fortjente eller var hjemfaldet til en saa stor Straf, men som de har maattet bære, fordi Dommerne havde at arbejde med en forældet og barbarisk militær Straffelov af 1881. Jeg vil